

ffp

SEPTEMBER 1984

**BERETNING FRA
DISTRIKTSTYRET
1983 - 1984**

INNHOOLD:

Innhold	s. 2
Forord	s. 3

6. Internasjonalt	s. 19
7. Kvinne	s. 20
8. Innvandrer	s. 21
9. Ungdomsforbund	s. 22
10. 1. mai	s. 22

KAPITTEL I

OS' ARBEID	s. 4
1. Medlemstall, klassesam- mensetning, partinormene og ledelsen	s. 5
2. KK	s. 6
3. Krigsforberedelser	s. 6
4. Arbeiderklassen	s. 7
5. RV-representanter	s. 7
6. Taktisk plan	s. 7
7. Ekstern profil	s. 8
8. Innvandrere	s. 8
9. Internasjonalt	s. 8
10. Kvinneprofil	s. 8
11. Ungdomsforbund	s. 8

KAPITTEL II

ARBEIDET PÅ EN DEL

KAMPOMRÅDER	s. 10
1. Fagbevegelsen	s. 10
2. KK	s. 12
3. Bypolitisk	s. 14
4. Valgkamp -83	s. 16
5. Fred og forsvar	s. 18

KAPITTEL III

INTERNT ARBEID	s. 24
1. Medlemskap	s. 24
2. Kontingent	s. 24
3. Vervekampanje	s. 24
4. Studier	s. 25
5. Program	s. 25
6. Beredskap	s. 26
7. Tredeling	s. 26

KAPITTEL IV

UTVIKLING I

OSLO-PARTIET	s. 28
1. Bedre	s. 28
2. Høyre-opportunisme	s. 29
3. Splittelsen	s. 30
4. Ultra"venstre"	s. 31
5. Sammenfatning	s. 33

KAPITTEL V

TAKTISK PLAN

FOR OSLO-PARTIET	s. 34
JEG MENER	s. 38

BRUK TID PÅ BERETNINGA - DET HAR VI GJORT ! HILSEN RED. OG TRYKK.

RODRE

FORORD

Dette beretningsutkastet fra DS er redigert ferdig av en redaksjonskomite nedsatt av DS. Utkastet er i all hovedsak behandla og vedtatt av DS.

Innholdet i kapitlene I, IV og V er det enighet om i DS. Om kapittel II var det mindre uenigheter i noen saker. Avsnittet om internasjonalt arbeid under kapittel II og kapittel III er ikke behandla av DS.

I utgangspunktet har DS bestreba seg på å skrive ei atskillig kortere beretning enn hva som har vært vanlig ved de to siste distriktsmøtene. Og dette utkastet er da også atskillig kortere enn hva de to foregående var. Redaksjonskomiteens arbeid har da også, i tillegg til å føre inn endringer, tillegg og strykninger som er vedtatt av DS, dreid seg om å korte ned.

Vi håper dette kan virke til at beretningsutkastet i sin helhet blir lest av flere og dermed bedre behandla. Uansett vil vi be alle om i hvert fall lese kapitlene I, IV og V.

August-84
Redaksjonskomiteen.

KAPITTEL I

DS' ARBEID

Det DS som ble valgt på distriktsmøtet i -82 hadde i utgangspunktet ganske skarpe politiske uenigheter. At det var sånn, var også klart for distriktsmøtet. Hva angår det politiske innholdet i disse uenighetene, viser vi til kap. III. uansett førte disse uenighetene til at fem medlemmer trakk seg fra DS i desember-83, og gikk ut av partiet i januar, sammen med et sjette DS-medlem, og en del andre folk.

Ut over dette har det vært frafall fra DS i perioden. DS har benytta anledningen til å supplere seg ved å velge inn varamedlemmer som fulle medlemmer av DS.

Etter splittelsen i DS i desember, er det fremma kritikk i partiet av at uenighetene i DS ikke ble lagt fram på et tidligere tidspunkt. At splittelsen faktisk kom som julekvelden på kjerringa på Oslo-partiet, er et faktum. Likevel er det ikke sånn at DS har forsøkt å feie uenighetene i DS under teppet. Uenighetene i DS starta på tampen av det forrige DS og var også i høy grad til stede på distriktsmøtet i -82. De ble lagt på bordet for partiet i form av en fyldig protokoll-utskrift fra distriktsmøtet, og var også under debatt i ffp både før og etter distriktsmøtet. At det var klare uenigheter i DS om utkastet til

nytt prinsipp-program, ble lagt fram tidlig høsten-83 i form av tre partsinnlegg i ffp skrevet av forskjellige medlemmer i DS. Vilke uenigheter som ellers var oppe i DS i tida fram til kommunevalget-83, er lagt fram i ffp i etterhand. I denne perioden var det forholdsvis uklart, også for DS sjøl, hva uenighetene virkelig dreide seg om. Da motsetningene tetna seg til på et DS-møte i oktober, tok DSAU straks opp forslag om at uenighetene skulle legges fram for Oslo-partiet. Det påfølgende møtet i DS, som skulle ta stilling til dette forslaget, endte altså opp med at fem medlemmer av DS forlot DS.

Distriktsstyret er et partistyre, og har dermed også vært nødt til å prøve å oppføre seg som ett. Og det er ikke slik at ei fløy i DS står fritt til når som helst å starte en kamp i partiet mot ei anna fløy, uten at det er gjort vedtak om at dette skal gjøres, og når og hvordan det skal gjøres. Forøvrig har DS etter si ega mening hatt ei mer åpen holdning til å legge fram uenigheter i DS for partiet enn noe tidligere DS. perioden sett under ett har det vanlige vært at alle viktige politiske uenigheter i DS er blitt lagt på bordet. Dette mener vi også er en riktig stil, som bør

fortsette.

At uenighetene i DS har hemma oss arbeidsmessig, er ikke til å komme forbi. Og særlig i en periode på nærmere et halvt år har de trukket mye oppmerksomhet vekk fra de sakene DS virkelig burde ha jobba med.

Hva angår arbeidet med å gjennomføre målsettingene i den sentrale partiplanen, viser vi til kapittel II og VII i beretningsutkastet. Her vil vi kort gå gjennom hva som er oppnådd i forhold til de vedtaka DS sjøl gjorde om målsettinger for arbeidet sitt i distriktsmøte-perioden ved innledninga av perioden.

1. SNU NEDGANGEN I MEDLEMSTALLET, STABILISERE OG BEDRE KLASSE - SAMMENSETNINGA, STRAMME OPP PARTI - NORMENE OG LEDEL - SEN AV OSLO - PARTIET, STYRKE PARTILAGA OG UDS - ENE POLITISK, TAKTISK OG ORGANISATORISK

Om vi klarer å snu medlemsnedgangen i løpet av perioden er for tidlig å si. Men muligheten er til stede. I tida fram til tidlig høsten-83 gikk medlemstallet i Oslo fortsatt noe ned. I tida fra etter valget og fram til mai-84, som faller sammen med vervekampanjen 83/84, har medlemstallet ikke gått

ned, dette til tross for splittel-sen på nyåret. Grunnen er ikke at folk har slutta å melde seg ut. Grunnen er at vi i denne perioden har verva bedre enn noen gang tidligere på -80-tallet. Om vi klarer å snu nedgangen til framgang, avhenger nå av om vi klarer å opprettholde denne positive utviklinga.

Klassesammensetninga har ikke forverra seg i perioden, og industri-arbeiderandelen har økt en del. DS har i perioden tatt et initiativ for å motarbeide tendensen til avproletarisering, nemlig uttalelsen fra DSAU om Oslo-partiets klasseinnretting, august-83. Denne uttalelsen ble forutsatt behandla i laga sammen med opplegget for vervekampanjen høsten - 83. Dette har i liten grad skjedd, og initiativet er ikke fulgt opp av DS. I samband med vervekampanjen vedtok DS målsettinger om at av alle nye medlemmer skulle 50% komme fra arbeiderklassen og 25% være industriarbeidere. Dette er oppfylt, sjøl om ikke dette kan tilskrives noen særskilt innsats fra DS. men oppsvinget i medlems-tilgangen har altså ikke svekka klassesammensetninga til Oslo-partiet, tvert om).

Første halvår 83 ble det gjort flere initiativer for å stramme opp partinormene: diskusjonen om bokinnbytte, innskjerping av plikten til å betale kontingent, oppstramming av klassefiseringa. Javnt over har situasjonen bedra seg en del. En god del lag har her ordna forholda sine. Likevel fins det fortsatt en god del lag som ikke er på høyden når det gjelder kontingent-innbetaling. Og det fins en del lag hvor partinormene fortsatt ikke fungerer. Dette vil bli fulgt opp særskilt fra DS. Et nytt problem som vi må ta fatt på, er at det har oppstått et skikt av

folk i Oslo som er "ikke medlem og ikke utmeldt", dvs. som ikke er utmeldt av partiet, heller ikke papirmedlemmer ettersom de jobber aktivt for partiet på ett eller flere områder, men som ikke er medlem av noe partilag.

DS ledelse har i perioden vært prega av større nøkternhet og realisme, og større evne til å tilpasse sentrale planer til våre forhold. Dette i motsetning til tidligere, da det vanlige var at ugjorte oppgaver lå strødd etter som planen skred fram. Vi har prøvd å komme vekk fra en stil med å lage planer som er mer omfattende enn både hva DS sjøl kan bakke opp og hva laga har mulighet til å følge opp. På den andre sida har DS ledelse blitt for forsiktig og tilbakeholdende. For UDS'ene og laga har dette bl.a. arta seg som at mange av initiativene til DS har kommet for seint ut. En anna kritikk som har vært fremma fra UDS-hold, og som vi nå prøver å ta til følge, er at planene for Oslo-partiets arbeid ikke har vært utforma i samråd med UDS'ene.

Hva angår politisk, taktisk og organisatorisk styrking av UDS'er og lag, har DS forsøkt å gripe dette an i hovedsak gjennom tre tiltak. Det ene gjelder arbeidet med en taktisk plan for Oslo-partiet. DS mener at ei virkelig utvikling av lag og underdistrikter i retning av politisk og taktisk sjølstendige partiorganisasjoner ikke er mulig uten en langsiktig felles plan for hele Oslo-partiet. Om dette viser vi til kapittel V. Det andre gjelder arbeidet med å foreta en tredeling av Oslo-partiet i framskredne, mellomliggende og tilbakebyggende lag. DS har opp til nå mangla vitenskaplig oversikt over situasjonen i laga. Derfor har vi sett det som viktig å prioritere arbeid med å for første gang skaffe

oss en sånn oversikt, som utgangspunkt bl.a. for et mer systematisk arbeid med å følge opp partilaga. Om dette viser vi til kapittel II. Det tredje gjelder at DS mener det er behov for en full gjennomgang av partiorganisasjonen. Organisasjonsstrukturen i Oslo-partiet har i mange år utvikla seg spontant. Som underlag for å komme tilbake til ei bevisst og målretta organisering av Oslo-partiet enn sånn som lagsstrukturen er nå, har DS gått inn for å gjennomføre en større medlemsundersøkelse i Oslo-partiet. Arbeidet med å forberede dette ble lagt på is pga. de store uenighetene i DS, som bl.a. gjaldt en sånn undersøkelse, men vil bli tatt opp igjen denne høsten.

2. GJENNOMFØRE KK-DIREKTIVET. ØKE ABONNEMENTSTALLET I OSLO TIL 2500 ABONNENTER I ÅRSGJENNOMSNITT

Målsettinga 2500 KK-abonnenter i løpet av perioden vil bli innfridd og overoppfyllt i løpet av perioden. KK-direktivet er i hovedsak gjennomført i bydelslaga, og i hovedsak ikke gjennomført i arbeidsplass-laga. Forøvrig viser vi her til avsnittet om KK.

3. GJENNOMFØRE EI OPPTRAPPING AV ARBEIDET FOR Å FORBEREDE PARTIET OG FOLKET PÅ

KRIG

Dette vil ikke lykkes, trass i større gjennomslag for partiets forsvars-politikk. Trass i at området har hatt en ikke liten plass i Oslo-partiets planer, er resultatene forholdsvis små, særlig på det organisatoriske planet. DS har derfor lagt opp til ei ny behandling av dette feltet i partilaga høsten -84. Vi viser ellers til avsnittet om organisasjonsarbeid og avsnittet om freds- og forsvarspolitikken.

4. STYRKE INNRET- TINGA AV DSS OG OSLO-PARTIETS ARBEID PÅ ARBEIDER- KLASSEN. LAGE EN POLITIKK FOR KAMP MOT VIRKNINGENE AV KRISA I OSLO

Oppfølginga av distriktsmøtets vedtak om dette ble diskutert med industribransje-UDS-formenna flere ganger første halvår-83. Dette leda fram til uttalelsen fra DSAU august-83 om Oslo-partiets klassesammensetning og klasse-innretting, der følgende "program" for arbeidet ble framlagt: a) Kamp mot ytterligere avproletarisering. B) Diskusjon om arbeiderklassens rolle og betydning. C) Kritisk gjennomgang av DS egne planer og praksis for å få Oslo-partiet virkelig innretta på arbeiderklassen. D) Stor vekt på å utvikle politikk og taktikk for den økonomiske krise. E) Styrking av partiprofilen på arbeidsplassene, og F) Igangsetting av ei kampanje for å verve og holde på arbeidere

direkte på arbeidsplassene.

Det viktigste som er oppnådd er arbeidet med å organisere og reise kamp mot virkningene av krise i oslo kommunes økonomi, der DS, godt hjulpet igang av UDS i helse og sosial-sektoren, har spilt en rolle, som er prioritert som hovedoppgava til Oslo-partiet høsten-84, og der det nylig er avholdt en større partikonferanse. Ellers har DS til nå etterlevd dette programmet dårlig.

5. TO RV- REPRESENTANTER VED KOMMUNEVALGET -83, STYRKE BYSTYRE- GRUPPA, STØRRE BREDDE OG ØKT INNSATS I BY- POLITIKKEN

Denne målsettinga, som ble vedtatt på distriktsmøtet i -82, er innfridd. Vi viser ellers til avsnittene om kommunevalget og bypolitisk arbeid.

6. LAGE EN TAKTISK PLAN FOR OSLO- PARTIETS ARBEID

DS har i perioden starta på en diskusjon om en langsiktig plan for partietarbeidet i byen, en taktisk generalplan for Oslo-partiet. Fordi DS i utgangspunktet hadde vidt forskjellige oppfatninger av strategi, var denne diskusjonen nødt til å gå omveien om ei avklaring av hva DS mente om strategi. Etter splittelsen i DS er denne diskusjonen tatt opp på nytt, og vi legger her fram et første forslag til taktisk plan for Oslo-

partiet til diskusjon i laga (kap. V i beretningsutkastet).

7. STYRKE DEN EKSTERNE PROFILEN TIL DS OG OSLO-PARTIET

Ved konstitueringa av DS ble det gjort vedtak om at en ganske stor del av DS-medlemmene skulle representere Oslo-partiet offentlig. Dette har fungert i liten grad. Fortsatt har det vært sånn at den viktigste eksterne markeringa har skjedd gjennom Oslo RV. At dette ikke har fungert, kommer i hovedsak av at vi ikke har klart å komme fram til ei arbeidsdeling i DS der de DS-medlemmene som skal representere Oslo-partiet offentlig, også får dette som ei viktig oppgave, og ikke dynges ned med indre partiledelse og partiarbeid.

En plan om å starte å utvikle bransjevis skriftlig partiagitasjon retta inn på kjerneproletariatet, er ikke satt ut i livet, og var muligens en feilsatsing.

8. ORGANISERE ARBEID BLANT INNVANDRENE I BYEN

Et innvandrerpolitisk utvalg under DS er under oppretting, og arbeid med dette vil ventelig ta til under andre halvår-84.

9. OVERTA LEDELSEN AV OG STYRKE DET

INTERNASJONALE ARBEIDET I OSLO

Tradisjonelt har internasjonalt arbeid i Oslo blitt leda direkte av SKs internasjonale utvalg. Ei overføring av ansvar og ansvarsfordeling mellom IU og DS skjedde våren -83, men vil ikke bli effektiv før nå, i og med oppretting av et eget internasjonalt utvalg under DS.

10. STYRKE DEN KVINNEPOLITISKE PROFILEN TIL OSLO- PARTIET, BL. A. GJEN- NOM Å FÅ FRAM KVINNELIGE PARTI- LEDERE UTAD

Denne målsettinga var i hovedsak tenkt knytta till kommunevalget-83, og i utgangspunktet svært begrensa i forhold til hva som virkelig trengs. Som sådan er den fulgt opp, og med et visst resultat. Hovedsaka er her likevel at DS har hatt uhyre små ambisjoner. Her må det gjøres noe virkelig radikalt. Et distriktsmøte-vedtak om at det skal opprettes et kvinnepolitisk utvalg under DS i Oslo er nå i ferd med å bli satt ut i livet.

11. OPPRETTE PARTILEDELSE AV RU OG NKS I OSLO

DS har det siste året hatt en ungdomsansvarlig, som har hatt ansvar for å holde kontakt med ungdomsforbunda på distriktsplan.

Ambisjonene til DS for perioden har vært å få istand jamnlige fellesmøter mellom de tre distriktsstyrene. Dette har til nå ikke kommet i stand. For de fire siste punktene viser vi også til egne avsnitt under kapittel II.

Når tre fjerdedeler av distriktsmøte-perioden har gått, kan vi oppsummere at de viktigste sakene der vi har nådd fram i forhold til våre egne målsettinger, er abonnementsutviklinga til KK og målsettingene i samband med kommunevalget -83. Framgangen i fagbevegelsen har fortsatt. De to viktigste områdene der vi så langt har nådd fram, er

ikke

beredskapsarbeidet og innrettinga av Oslo-partiet på arbeiderklassen.

Arbeiderandelen i DS var da DS ble valgt omkring 45%. Industri- og bygningsarbeider-andelen var godt og vel en fjerdedel. Arbeiderandelen er nå ca. 55% og industriarbeider-andelen er ca. 35%.

Kvinneandelen i DS var da DS ble valgt i underkant av 40% og er nå i overkant av 40%. Til DSAU ble det opprinnelig bare valgt ei jente. Dette har i perioden bedra seg noe, og det sitter nå tre jenter i DSAU. Kjønnssammensetninga av det nye DS blir ei viktig sak for å motarbeide kvinneundertrykkinga i partiet og for å gjøre kvinnepolitikken til ett av de sentrale arbeidsområda til DS.

KAPITTEL II

ARBEIDET PÅ EN DEL KAMPOMRÅDER

1 ARBEIDET I FAGBEVEGELSEN

UTVIKLINGA AV STYRKEFORHOLDET
I FAGBEVEGELSEN I BYEN.

- DNA holdet stort sett stand i de forskjellige forbunda.

- Vi har utvikla oss til å bli DNAs hovedopponent i fagbevegelsen i byen. Et uttrykk for dette er at innflytelsen vår i Oslo samorg har økt kraftig i perioden. Også i en del viktige forbund utafor LO har vi en sterk posisjon.

DNA har derfor det siste året startet en kampanje for å fjerne oss fra viktige posisjoner i fagbevegelsen. Vi kan kluske til valgkampen deres, vi er de eneste som kan utvikle en alternativ politikk mot krise. Får vi til dette, vil det bli vanskelig for dem å fjerne oss fra våre faglige posisjoner.

-SV har gått tilbake i de siste åra, og har ingen egen faglig politikk lenger her i byen. De har en rekke forskjellige retninger som blir mer og mer åpent reformistiske.

Det er all grunn til å tro at SV vil kline seg helt opp til DNA for at de skal få ta rotta på

Høyreregjeringa - i fellesskap. Denne alliansen vil stille oss overfor en hard utfordring hvor vi vil bli forsøkt isolert i fagbevegelsen fordi vi ikke aksepterer at en DNA-regjering betyr noen vesentlig endring. Stortingsvalgkampen blir derfor en viktig anledning til å holde SV stangen i fagbevegelsen. SV er altså ingen dau hund, men på defensiven. Valgkampen kan gi dem lettkjøpte gevinster om ikke vi tar valgkampen alvorlig. Kommunevalgkampen var fra vår side prega av svært ujamn innsats fra arbeidsplass til arbeidsplass. Der vi satsa gjorde vi pene resultater.

FAGLIGPOLITISK KAMP.

I 1982 og 1983 demonstrerte Tyssedølene utafor Stortinget. I 1982 stilte 11 Oslo-faner uten Samorgs støtte. I 1983 stilte Oslo 33 faner av de ialt 70 fanene rundt Stortinget. Samorg ble pressa av oss til å støtte. Markeringene førte til at fagbevegelsen i byen ble knytta tettere til distrikts Norge.

Noe som også bidro til den flotte Tyssedalmarkeinga var kampen på Jøtul som endte med tap, men styrket kamplinja i Samorg. Kame-

ratene på Jøtul gjorde en sterk innsats i å dra Samorg med på forpliktende støtte. 46 faner deltok i demonstrasjonen utafor Jøtul. 55000 deltok i politisk sympatistreik.

Vinmonopolstreiken viste også at fagbevegelsen i Oslo har et kampkraftig potensial om partiet legger seg i selen.

Osloavdelinga av Norsk Sykepleierforbund har i perioden streiket og aksjonert på en effektiv måte som resten av fagbevegelsen kan trekke lærdom av. Sykepleierne har bl. a. vært svært dyktige til å bruke media for å forklare folk hvorfor de må aksjonere for folks beste.

- Partiet var dårlig forberedt på streiken i offentlig sektor. FU/stat gjorde likevel en bra jobb i sentraladmionistrasjonen. I kommunen hadde vi ikke grepet.

Våren 1984 har partikamerater i helse og sosialarbeid gjort et gjennombrudd i å lage en stor enhetsfront mot krisepolitikken i Oslo. "La Oslo leve" har samlet brei støtte fra fagbevegelsen. DNA har hittil boikotta aksjonen. DNA vil høsten 1984 komme i en trøblete taktisk situasjon. For første gang i Oslo partiets historie har hele partiet en funksjon / oppgave i en slik aksjon. Vi blir den avgjørende krafta som avgjør om dette skal bli en folkebevegelse mot høyrepolitikken.

- Kvinnene i partiet har gått i spisen for å øke partiets forståelse for at kvinnene utgjør en stadig større del av arbeiderklassen. Kampen for 6- timers arbeidsdag med full lønnskompensasjon har fått et visst gjennomslag i Oslo partiet som et kvinnekrav i hovedsak. I fagbevegelsen er vi det eneste partiet som går inn for dette kravet.

Arbeidet blant de arbeidsløse har kommet igang. Vi har pressa

Samorg til å støtte Arbeidsløse forening.

- Sosialimperialismens innflytelse i fagbevegelsen i byen har vært i tilbakegang i perioden. Afghanistan- og Polen-arbeid har vært i klar framgang.

Palestina arbeidet i fagbevegelsen er i utvikling.

Partiet har også i perioden gått i spissen for kampen mot USA-imperialismen i fagbevegelsen. Her kan nevnes initiativet med å sende faglig delegasjon til Nicaragua, med bl. a. et vedtak i Samorg som partikamerater sto bak.

- Flere steder har vi markert oss i forsvarsspørsmålet. Vi har registrert en klar utvikling her fra 1983-84. En uttalelse om et sterkt uavhengig forsvar utafor NATO fikk f. eks. 43 stemmer i Samorg.

Enkelte steder har vi utvikla en bra taktikk vis a vis Nta.

KRITIKK AV PARTIETS INNSATS

Foreninga av faglig arbeid og kommunistisk arbeid er fortsatt svak. I arbeidsplasslaga har vi eksempler på:

- at avdelinga fungerer mer som en fraksjon enn en partiavdeling.

- at avdelinga utfører de kommunistiske pliktene: KK, 1. mai, sirkler osv., mens de faglige tillitsvalgte driver med sitt.

- at de tillitsvalgte er de mest erfarne kameratene, men pga vervene har de ikke krefter til å hjelpe de andre i avdeloinga. Partiets manglende helhetlige grep om det faglige arbeidet svekker mulighetene for å endre dette.

I flere faglige lag har Kapi-talen - studiene fått opp igjen noe av entusiasmen, men fortsatt er studieaktiviteten faretruende liten. Studienivået må heves om vi

skal klare å avgrense oss mot sosialdemokratiet og utvikle sosialistiske perspektiver i kampen mot omfordelingspolitikken.

Vi mangler fortsatt en plan og taktikk når det gjelder den økonomiske krisa og omfordelingspolitikken. Staten og næringslivet blir rikere. Arbeiderklassen møter voldgift og lønnsnedslag. Sjøl om vi i enkelte foreninger og klubber får til noe, mangler vi i byen en ledelse av dette. Vi har materiale, vi har erfaringer (her i byen og ellers i landet), men vi er fortsatt klønede i å stille klare og enkle agitatoriske paroler. Vi mangler klasseagitasjon.

Oslo-partiet må ta på sin kappe at det ikke har klart å forme en egen politikk mot industriraseringa i byen.

Klarer vi å forene økonomisk, politisk og teoretisk kamp mot borgerskapets omfordelingspolitikk vil det kunne gi nye framganger for partiet og arbeiderklassen. Kommunevalgkampen, kampen mot kriseforlikspolitikken i Oslo kommune og FUs industrikonferanse høsten -84 er positive tegn mot demne mangelen i partiets politikk.

Oslo-partiet har ikke via den stadig voksende andelen av kvinnelige arbeidstakere oppmerksomhet. En følge av dette er at vi i utrolig liten grad har hjulpet kamerater i lavtlønnsbransjene.

Vi har ikke egen oversikt og prioriteringsplan for kvinnelige arbeidsplasser i byen. I liten grad har vi klart å "bygge opp" flere kvinnelige faglige kadre, da særlig i LO- forbundene.

Oslo-partiet savner grep på et effektivt apparat som kan drive streikestøtarbeid i framtida.

Faglig utvalg for statsansatte har i siste periode i realiteten ikke fungert som et utvalg.

Fortsatt mangler DS kollektiv

ledelse av det faglige arbeidet. Hovedsvakheten for tida er at Oslo FU fortsatt ikke er etablert som et faglig politisk senter som faglige folk, i og utafør partiet naturlig henvender seg til.

Vi har en rekke erfarne og dyktige faglige kadre. potensialet som disse utgjør når det gjelder å markedsføre oss som arbeiderparti har vi ikke klart å utvikle.

En prioritering av eksterniseringa av faglig kadern og FU vil presse oss til å drive mer politikk f. eks. mot DNA og omfordelingspolitikken og på den måten bidra til å korrigere økonomistiske standpunkter hos oss sjøl.

2. ARBEIDET MED KLASSEKAMPEN

Utgangspunktet. Etter distriktsmøtet i 1982 hadde DS 3 ting å bygge på. I partiets langtidsplan var arbeidet med avisa en av de 6 spesielt prioriterte oppgavene. Videre hadde vi et enstemmig vedtak fra distriktsmøtet som kritiserte det foregående DS for en feilaktig nedprioritering av dette arbeidet. Distriktsmøtet slo fast at spredning av avisa måtte være ei fast viktig oppgave for partiavdelingenes lokale kommunistiske arbeid.

Utviklinga av abonnementstallet. I 1982 klarte vi å snu nedgangen i abonnementstallet. Gjennomsnittlig dagsavisabonnementstall i -81: 2180, i -82: 2243 (+ 2,9%), i -83: 2434 (+ 8,0%). DS stilte seg som målsetting å få abonnementstallet opp i et snitt på 2500 i Oslo for perioden fra okt. -83 til okt. -84. Denne målsettinga ligger vi an til å nå, først og fremst pga. den gode innsatsen i -83. Tre årsaker til at abonnementsutviklinga var så

bra i 1983 var: fornyingsarbeidet, valgkampen, og den sentrale satsing på bedre avis høsten -83. Under vinterkampanjen i 1983 klarte Oslo ikke helt å nå vervemålsettinga, til tross for godt arbeid mange steder. Likevel økte abonnenttallet i Oslo sterkere enn for landet som helhet. Først og fremst fordi vi klarte å få et nett av fornyingsansvarlige i de fleste bydelene til systematisk å oppsøke frafalne abonnenter, og delvis tette det kjente "hølet i bøtta". Valgkampen - med økt politisk interesse blant mange folk, og der RV markerte seg godt i Oslo - blei utnytta utover høsten av mange lokale aktivister. Og det sentrale opplegget med flere siders avis og tilbud til gamle abonnenter, ga aktivistene en viktig støtte. Sjøl om abonnenttallet hittil i -84 har ligget litt høyere enn tilsvarende måneder i -83, må vi likevel oppsummere at framgangen har stagnert.

Løssalget. Viste også en betydelig framgang fra -82 til -83. -84 ligger på nivå med -83, med heller en svak tilbakegang. Løssalget i bydelene er i framgang, både når det gjelder flere salgsteder og økt salg. Arbeidsplass-salget, som har vært en prioritert oppgave under alle de siste kampanjene, har ikke økt, og vi er langt fra noe gjen-nombrudd. Det store flertallet av kamerater og lag på arbeidsplassene selger aldri avisa på jobben.

KK-kampanjen våren -84. En stor del av årsaken til at både abonnentvervinga og løssalget har stagnert i forhold til den gode framgangen i -83, ligger i at kampanjen i -84 ikke blei noen egentlig kampanje i Oslo-partiet. Til tross for gode unntak, så var det et mindretall av Oslo-partiets medlemmer som deltok.

Det var flere grunner til dette. Nettopp i denne periode

hadde vi en splittelse i partiet som engasjerte tid og krefter for mange lag og medlemmer.

I KK-utvalget hadde vi klart for oss betydninga av å mobilisere partiet som et grunnlag for hele kampanjen. Det var den politiske kampen som hadde lagt grunnlaget for framgangen i -83. Men vi overvurderte mulighetene for å nå bredt ut til nye lesere på grunnlag av de positive erfaringene fra høsten -83., og ga for dårlige retningslinjer for hvordan kampanjen skulle organiseres, utover utvida løssalg. Dette førte til at deler av fornyingsarbeidet falt sammen, fordi de samme folka skulle "lage kampanje", og at kampanjelederne på arbeidsplasser og i bransjer fikk lite ideer og hjelp.

Budordninga har skrumpa ytterligere inn i perioden. Til tross for mange oppfordringer og tilsynelatende brei enighet om hvor viktig dette er, har det vist seg uhyre vanskelig å erstatte bud og ruteledere. Men mange medlemmer og mange uorganiserte har gjort og gjør en kjempeinnsats på dette området år etter år.

Budordninga er ikke bare en teknisk og organisatorisk oppgave, men noe av det viktigste politiske massearbeidet vi driver i disse strøkene i forhold til det nære omlandet vårt, både bud og abonnenter. Vi har framskredne eksempler på dette som vi ikke har klart å spre. Situasjonen er kritisk for hele budordninga i byen.

Viktige motsigelser i KK-arbeidet.

I stående direktiv om KK-arbeidet er det satt en del minimumskrav for lagas arbeid med avisa.

Fordi det faste arbeidet ligger på så lavt nivå, er det nå en utbredt oppfatning blant mange medlemmer at KK-arbeidet består av

"bare kamoanjer".

Nivået på det jamne arbeidet må opp, men det er like klart at abonnementsnivået ikke kan holdes på et forsvarlig nivå uten faste kampanjer. De årlige kampanjene må derfor være en del av det faste arbeidet med avisa. Hvis det faste arbeidet styrkes, som er en av målsettingene med KK-arbeidet i Oslo i høst, vil det også være mulig å få et skille mellom det faste arbeidet og kampanjene.

Sammen med kampen om å styrke utbredelsen av avisa, har det i hele perioden også vært motsigelser i forhold til innholdet i avisa. Diskusjonen om dette er springende og har kommet kort. Viktige spørsmål er klasseinnrettinga til avisa, hvordan klarer den å nå ut til og mobilisere de mest framskredne delene av arbeiderklassen, og hva slags politikk mobiliserer den for? Hva kreves av avisa for at partiet og aktivistene rundt skal se den som "vår avis", uttrykk for den politikken vi vil ha oppslutning om? Hvordan kan vi forbedre avisa? Samtidig som vi må slåss mot tendensen til å si at "avisa har slike og slike feil og mangler, så jeg vil ikke spre den", er det nødvendig å utvikle og oppmuntre diskusjon om hva vi vil med avisa.

3. BYPOLITISK ARBEID

Valgresultatet i '83 har lagt grunnlag for ei kraftig utviding av antallet RVere i kommunale verv. Et 40-talls folk har idag ett eller annet kommunalpolitisk verv eller vara-verv for RV. Og vi er blitt representert i flere bydelsutvalg enn før, og i hovedsak i de bydelsutvalga der vi sjøl har sett det som viktigst å være representert i.

Distriktsmøtets målsetting for valget om økt bredde i det bypolitiske arbeidet og større innflytelse i bypolitikken gjennom flere folk i kommunale verv er dermed innfridd.

Det er i perioden uttrykt opposisjon mot den plassen parlamentarisk arbeid nå inntar i partiets arbeid. Dette til tross for at innsatsen til nå faktisk har vært ganske liten. Viktigere og mer omfattende er likevel den uuttalte skepsis i partiet til dette arbeidet.

Det finnes en motvilje mot å blande seg opp i det parlamentariske arbeidet. En slags ide om at det kommunistiske partiet blir forvandla til et parlamentarisk parti hvis vi bruker særlig mye krefter på parlamentarisk arbeid.

Fram til i dag har ikke Oslo-partiets (dvs. partilaga) hatt noen diskusjon om hvilken plass det bypolitiske arbeidet skal ha og hva som skiller revolusjonært bypolitisk arbeid fra reformistisk og anna borgerlig virksomhet.

Hva er revolusjonært bypolitisk arbeid.

Hovedhensikten med dette arbeidet må være gjennom politisk kamp og avsløringer i og utafør de mer eller mindre folkevalgte forsamlingene å bryte folks tiltru og oppslutning om det nåværende borgerlige parlamentariske systemet. Dette krever

-Massemobilisering. De borgerlige og sosialdemokratiske lederne hater massebevegelser som er innretta mot borgerskapets maktorganer i byen. Når folk deltar i aksjoner slik at de kommer i direkte konfrontasjon med kommune-/statsapparat, får de sjøl høve til å se forskjellen på revolusjonær og borgerlig politikk.

-Agitasjon. Slike aksjoner/massebevegelser har et snevert og avgrensa mål. De erfaringene de

gjør med det borgerlige maktapparatet blir tilsvarende snevre. Det er partiets og partimedlemmers oppgave å drive agitasjon for sosialismen og mot det borgerlig/parlamentariske systemet innafor og overfor slike massebevegelser.

-Parlamentarisk arbeid. Revolusjonære representanter i de organene som aksjonene er retta mot, skal føre fram folks krav og forklare vår politikk. Og de må legge vekt på å forklare hvorfor de parlamentariske organene er borger-skapets redskap mot arbeiderklassen og andre deler av folket som reiser krav.

Et revolusjonært parlamentarisk arbeid forutsetter at de parlamentariske representantene styrker båndene til ulike massebevegelser.

-Partiledere. Det bypolitiske arbeidet må samordnes med partiets øvrige arbeid og ledes av partiet.

En del viktige saker i perioden.

En gjennomgang viser at det arbeidet vi har gjort et godt stykke på vei svarer til disse krava.

-Sivilt beredskap. Da SV våren -82 fremma sitt forslag i bystyret om Oslo som atomvåpenfri sone, ble dette Sovjet-tilpassa opplegget ikke bare kritisert, men også brukt som foranledning til å ta opp sivilberedskapen i byen. Bystyrebehandlinga endte med at et RV-forslag om at bystyret skulle behandle en samla plan for sivilberedskapen i byen var det eneste forslaget som ble vedtatt.

-Sosialsentral-saka dreier seg om kommunal korrupsjon og særlig diverse DNA-pampers maktmisbruk. Saka ble reist av RVs representant i ei av de mest ubetydelige kommunale nemndene våren 1982. Siden har den - i svært stor grad på grunn av partikameraters arbeid - ridd den kommunale toppledelsen som en mare. I dag har det utvikla seg til en

sak som først og fremst dreier seg om tilliten til den kommunale ledelsen.

-Festeavgiftene. I februar 1984 lanserte bystyrets ledelse (i hovedsak fellesforslag fra DNA + H) et opplegg for å øke festeavgiftene for boligtomter svært kraftig. RVs bystyregruppe tok kontakt med et partimedlem som er borettslagsformann. Til bystyrets møte stilte 11 borettslagsformenn opp for å protestere på den planlagte økinga av boutgiftene deres. Dette blei opp-takten til den politiske kampen rundt spørsmålet om økte festeavgifter/salg av festetomter. Argumentene fra de 11 borettslagsformennene ble avleid av et nesten samla bystyre. Men de 11 og sikkert en del andre gjorde viktige politiske erfaringer.

-Anti-apartheid. I mars fremmet RV en interpellasjon om "Oslo som anti-aparheidsone" i forbindelse med en stor internasjonal høring om Sør-Afrika i Oslo. Saka gjorde det mulig å avsløre hvordan Høyre og Fremskrittspartiet nesten for enhver pris ønsker å holde saker om internasjonal solidaritet utafor bystyrets arbeidsområde. Saka ble også fulgt opp fra bystyregruppas side i forbindelse med deltakelsen til Zola Budd i sentrumsløpet i mai.

-Kamp mot kriseforlikspolitikken i Oslo kommune. Foran det store nedskjæringsmøtet i bystyret 23. mai -84 ble motstanden mot det planlagte kriseforliket samla under hovedparolen "La Oslo Leve - Statens ansvar". Denne aksjonen fikk oppslutning fra et 20-talls fagforeninger, slik at kommuneledelsens forsøk på å foreta nedskjæringer i "samarbeid med de ansatte" druknet fullstendig. Det er også klart at LA-Oslo-Leve- aksjonen vil fortsette.

Resultatet av dette ble den

mest omfattende massemobiliseringa som har vært mot et bystyremøte på flere tiår. Et par hundre mennesker deltok i 26 ulike deputasjoner som krevde å få legge fram sine argumenter for bystyret. Borggården ble flere ganger fylt av demonstranter.

Dette er uten sammenligning det bystyremøtet der den folkelige motstanden har kommet bredest og kraftigst til uttrykk.

Samtlige demonstranter og tilhørere på galleriet (som var fullt hele kvelden) fikk utdelt en løpeseddel fra RV/AKP som oppfordra dem til å slutte opp om AKP.

Op det er foreløpig det eneste bystyremøtet der AKP har laga en løpeseddel som dreier seg om partiet og det revolusjonære arbeidet til spredning blant de frammøtte. Dermed er det et eksempel på at vi kan drive agitasjon ut over den enkelte saken som de ulike aksjonene dreier seg om.

DSs ledelse.

Den kraftige veksten i arbeidet har skapt nye problemer og oppgaver når det gjelder politisk ledelse av arbeidet fra DSs side, som ikke er løst.

Den forrige bystyregruppa kritiserte flere ganger at arbeidet i for liten grad ble ledet fra DSs side. Bystyregruppa ble overlatt til seg sjøl. Etter diskusjoner mellom den gamle bystyregruppa og DS-ledelsen ble det i mars 1984 oppretta en daglig-ledelse (AU) for det bypolitiske arbeidet. Dette har styrka DS-ledelsens kjennskap til det løpende bystyrearbeidet og gitt bedre mulighet til å få bystyrearbeidet samordna med partiets øvrige arbeid.

DS har ikke klart å få til tilsvarende tiltak overfor skolestyregruppa, bydelsutvalgsarbeidet og andre arbeidsfelter.

4. KOMMUNE- VALGKAMPEN 1983

Målsettinga vår for valgkampen, to folk innvalgt på RV-lista i Oslo ble nådd, med god margin. RV i Oslo endte opp med 7577 stemmer, som var en framgang på bortimot 2 500 stemmer, og 800 stemmer over målsettinga. Med dette utgangspunktet er også målsettinga om større bredde i det kommunalpolitiske arbeidet innfridd. Om dette viser vi til i avsnittet om bypolitisk arbeid.

Den politiske linja for valgkampen.

I DSAUs oppsummering av kommunevalget (ffp november -83) heter det om den politiske innrettinga på valgkampen:

«Foran valgkampen ble fire saker framheva som viktig (ffp mars-83):

- 1.Den økonomiske politikken og kampen mot den økonomiske krise skulle bli den overordna saka. Hovedvekta legges her på klasse-agitasjon med utgangspunkt i den politiske virkeligheta i Oslo, og med det som utgangspunkt, agitasjon for sosialistisk revolusjon. Dette ble framheva som hovedsaka.
- 2.Rakettsaka, forsvarspolitikken og sivilberedskapen ble stilt som den nest viktigste saka.
- 3.Det ble stilt målsetting om å drive en særskilt kvinnevalgkamp i byen.
- 4.Det ble stilt målsetting om å drive en særskilt valgkamp overfor de drøyt fem prosent av Oslo-befolkninga som er innvandrere.

Denne innrettinga var i hovedsak riktig og ble i hovedsak fulgt. Den viktigste mangelen var at vi ikke stilte på tapetet å ta opp kravene til samene i Oslo i valgkampen. Dette var en

sjåvinistisk feil, og den ble ikke retta opp underveis. Vurderinga av at rakettsaka kom til å bli ei hovedsak i valgkampen slo ikke til. I tillegg til de sakene som ble framheva på forhånd, ble påvising av forskjellen mellom oss og andre partier i arbeidsmåte ei sentral sak i valgkampen vår.

Hovedvekta ble i praksis lagt på klasseagitasjon med utgangspunkt i den økonomiske krisa. Vi styrte stort sett klar av en "fordelingspolitisk" diskusjon om hvordan kommunenens "knappt tilmålte midler" skulle anvendes. Hovedvekta ble lagt på at hele det bestående systemet er ubrukbart. Vi kom også et stykke på vei med å bruke konkret kritikk av systemet til å agitere for sosialismen. Sjøl om det meste fortsatt er ugjort her, peker det som ble gjort i riktig retning.

Dårligst her var grepet om raseringa av industriarbeidsplassene i byen. Dette avspeiler at vi fortsatt har for dårlig greie på omlegginga av industristrukturen i Oslo generelt og vilke konsekvenser dette får for arbeidsplassene. Sjøl om noe ble gjort, fikk vi i hovedsak ikke til dette.

Sjøl om rakettsaka ikke kom i forgrunnen i valgkampen sånn somm vi hadde trudd, burde atskillig mer vært gjort for å agitere for forsvarspolitikken vår. Bla. fikk fredsmarsjen gå i fred for vårt vedkommende. Utspillet om sivilberedskapen i Oslo var bra. Her begynner vi etter hvert å bli oppfatta som det eneste partiet i byen som tar dette problemet alvorlig, også blant grupper som ikke vanligvis ser vår vei.

Målsettinga å lage i stand en egen valgkamp retta til innvandrerne ble innfridd.

Målsettinga med å få til en kvinneprofil på RV-lista ble

innfridd og denne profilen prega også deler av agitasjonsmaterialet. Det ble arrangert en vellykka valgarbeiderkonferanse for kvinner. Utspillet om pornofri by var et bra initiativ.

Det ble lagt stor vekt på å vise forskjellen i arbeidsmåte mellom oss og andre partier. Gjennom budsjettavsløringa, opprusking i kommunal korrupsjon, samarbeid med fagforeninger osv, har vi klart å få en god del gjennomslag for at RV skiller seg fra de andre partiene ved at vi ikke jobber etter de vanlige "spillereglene", men med utgangspunkt i interessene til arbeidsfolk i byen.

Gjennom konkret masseagitasjon, avsløringer, systemkritikk, har vi bedre og mer konkret enn før klart å plassere RV som et parti som er noe annet enn nok et radikalt reformparti, som er et parti som er mot hele det bestående systemet, som et revolusjonært parti. Dette har trukket nye folk over til oss.

Samla sett har den politiske linja for valgkampen i byen liggi til venstre i forhold til forrige valg."

De viktigste kildene til framgangen.

Ved kommunevalget i Oslo -83 fikk RV i byen flere setmmmer enn noen gang før, og flere stemmer utafor partiets mer eller mindre faste omland enn noen gang før. I DSAU-uttalelsen oppsummeres de viktigste kildene til denne framgangen slik:

"RV gikk i byen fram med bortimot 2500 stemmer dette valget. De viktigste kildene til framgang var disse:

-SV-sympatisører og -velgere som stemte RV fordi de vurderte RVs kommunepolitiske praksis som mer verdt enn SVs, eller fordi de

støtta RV som et revolusjonært alternativ til SVs omfordelingsreformisme.

-SV gikk tilbake 1900 stemmer fra -81 til -83. En betydelig del av denne tilbakegangen skyldes antakelig folk som har stemt RV.

-Kvinner som støtta RV-lista som kvinneliste.

-Innvandrere som hadde stemmerett for første gang, en del folk som allerede sympatiserte med oss og en del nye sympatisører som vi vant i valgkampen.

-En del klassebevisste sosialdemokrater som dels syns deres gamle parti DNA er handlingslamma og ikke noe alternativ til Høyre, dels syns at RV i praksis fører en politikk for arbeiderklassen.

-RV fikk en god del stemmer fra homofile, fordi Liv F toppa lista og fordi det ble drivt godt arbeid av ei svært aktiv valgkampgruppe.

-RV fikk en del reine proteststemmer.

Partiets innsats. DSs ledelse.

Deler av partiorganisasjonen gjorde opplagt sin beste valgkamp til nå. Særlig gjelder dette partiet i indre by. Andre deler av partiet deltok lite eller ingenting i valgkamp. Virkelig bra valgkamp ble drevet bare på et fåtalls arbeidsplasser.

Den politiske og organisatoriske ledelsen av valgkampforberedelsene og sjølve valgkampen fra DS og valgkampsentret var i hovedsak bra, både hva planer og taktikk angår. DS hadde likevel en god del trubbel med å komme igang i tida fram til 1. mai og kom på etterkjelken, særlig med den politiske mobiliseringa av partiorganisasjonene på forsommeren. En annen viktig svakhet var at RV-lista i Oslo fortsatt i stor grad ble ei parti-

liste.

Forberedelser av 85-valget.

I samband med 83-valget oppsummerte vi at det fortsatt fins ei linje mot valgkamp i deler av partiet. Sammen med oppsummeringa av 83-valget sendte DS ut et forslag om å stille målsettinga å erobre stortingsmandat i samband med valget i -85. Forslaget er behandla av partilaga i byen. Og etter denne behandlinga å dømme, er motstanden mot valgkamp i Oslo-partiet på vikende front. DS har også sendt ut et høringsforslag om forberedelsene av -85-valget til styrer og utvalg i Oslo-partiet.

5. FRED S OG FORSVARSPOLITIKK

Våren -83 gjorde DS forsøk på å få arbeidet i forhold til NTA i fastere former. Dette har ikke lyktes, og partiet på avdelingsplan har heller ikke prioritert dette arbeidet.

Rakettsaka ble prioritert høyt av DS samme vår. Det ble gjennomført en faglig konferanse om saka. Og det ble gitt retningslinjer til partiet om en felles holdning i forhold til rakettsaka og om NTAs opprop, og som ble godt mottatt. I samband med dette ble holdninga til NTA også diskutert, noe som har ført til en mer enhetlig opptreden fra partiet lokalt, sjøl om det også etter dette har forekommet sprikende praksis lokalt i partiet.

Foran 1. mai 1983 ble det stor strid om forsvarsparola, i "Faglig Solidaritet". Det førte til debatt som i sjøl var en stor framgang for partiets linje på freds- og forsvarsspørsmålet. I 1984 var det minimal strid om forsvarsparola 1. mai. Dette viser at enheten om parola er sterkere nå enn før, sjøl

om det fortsatt fins enkelte kamerater som har motsigelser.

I forbindelse med forsvarspolitisk uke ble bare et minimum gjennomført; det forsvarspolitiske flaket ble i liten grad henta, og måtte fordeles til boligavdelingene; 3-4 uker seinere enn tidspunktet som var satt opp til utdeling.

Fortsatt prioriteres denne propaganda/agitasjonen alt for lavt i forhold til hvor viktig den er som politiske forberedelser til eventuell krig og invasjon av Norge.

Et møte ble holdt av Rød Frontstyret i Det norske studentersamfunn, med ca. 70 mennesker tilstede.

Om dette arbeidet viser vi også til avsnittene om arbeidet i fagbevegelsen og om bypolitisk arbeid.

6. INTER- NASJONALT ARBEID

Oslo-partiet jobber innafor en rekke forskjellige områder av internasjonalt solidaritetsarbeid. Selv om arbeidet de siste år ikke har blitt ledet av DS, har en hel del kader likevel funnet vegen til de viktigste arbeidsfeltene. Men svakheten i arbeidet kommer mye til syne ved at partiet ikke har systematisert og planlagt utbygginga i byen. Dette har ført til at endel felter har uforholdsmessig mange kamerater, mens andre, og viktigere områder, har for få. For få kader er f. eks. blitt satt på Afghanistan og Latin-Amerika.

Tross dette har Afghanistanarbeidet blitt noe styrket. Arbeidet har også blitt styrket ved at permanent fraksjon er opprettet. Den største vanskeligheten var

håndteringa av Pål H. -saka, men på tross av store muligheter for splitt og oppretting av ny komite basert på høyre-sida i komiteen, har offensivt arbeid fra komiteens side hittil klart å forhindre dette.

Latin-Amerika-arbeidet har tidligere vært stemoderlig behandla i Oslo-partiet. Dette er blitt retta noe på, med bl. a. permanent fraksjonsarbeid der. Kameratene og partiet har her stor respekt blant aktivistene, mens de ledende organene stort sett er redd for partiets innsats og derfor innflytelse. Dette er jo også et område som tradisjonelt har vært revisjonistene i SV og NKP sitt domene. Forandringa av dette nedenfra er en god utvikling for oss. Partiet gikk også inn for å sende en faglig delegasjon til Nicaragua etter at LO boikotta den store fagforeningskongressen der våren 84. Dette tiltaket virka også positivt.

Polen har vært i bakevje ei tid. Tidligere sto AMG sterkt her, men de har nå stort sett trukket seg ut. Noen kamerater holder arbeidet igang, men det har vist seg vanskelig å holde aktiviteten oppe etter at Solidaritet foreløpig ble knekt.

Palestinaarbeidet domineres idag av Palkom hvor vi sitter sentralt. Palfronten tvinges mer og mer til å inngå samarbeid med Palkom for ikke å komme fullstendig i bakevja. Partiet er her godt organisert og arbeider godt med området sitt, også med utvikling av hele partiets politikk på Midt-Østen.

Det Sørlege Afrika har kanskje vært Oslo-partiets største stebarn. Kvantitativt er det fremdeles minimal satsing, men kvaliteten er desto bedre. Dette har bl. a. kommet til uttrykk ved at vi allerede er representert i Fellesrådets le-

delse, og har stått ganske sentralt i aksjonen deres om et apartheid-fritt Oslo og markeringene rundt Zola Budds Norges-besøk. Her er det også verdt å merke seg at RV markerte seg godt og positivt.

Det internasjonale 1. mai-arbeidet kan sees som en gradmåler for vårt internasjonale arbeid på de forskjellige områdene (men de internasjonale hendingene kommer sjølsagt like mye inn). I 1983 deltok 1500 folk og i 1984 deltok bare..... Samtidig er det stor tilslutning fra partier og fagforeninger. I 1983 var det mest fra Frp, H, V, SV og AKP med. Stort sett det samme i 1984. Et problem her er at den "lammende enigheten" lett bringer passivitet. Spesielt 1983-demonstrasjonen må likevel sees som et meget godt gjennomført arrangement.

Andre: partiet er også tilstede på områder som Eritra (hvor de to organisasjonene nå er slått sammen), Irland og Kina. Når det gjelder Kampuchea er Oslo-partiet helt passiv. Saken har også vært fraværende i de to siste 1. mai-arrangementer.

Partiets største problem med det internasjonale arbeidet er ledelse og samordning. Her vil et Oslo-IU spille en nøkkelrolle framover.

Politisk er problemet mye det samme som for det faglige arbeidet: sektor-tenking og manglende generelt partiarbeid blant kameratene i frontene fører gjerne til godt aktivistarbeid men dårlig grep om årsakene til vårt internasjonaltiske arbeid som en del av den verdensomspennende kampen mot imperialismen og kommunistpartiets arbeid for den sosialistiske revolusjonen. Forholdet mellom anti-imperialistisk solidaritetsarbeid og borgerlig-humanistisk hjelp bør diskuteres blant kameratene i det internasjon-

ale arbeidet.

7. KVINNEPOLITIKK

Distriktsårsmøtet -82 vedtok en skarp kritikk av DS sitt manglende arbeid med kvinnespørsmålet i perioden, og påla det nye distriktstyret å opprette et kvinneutvalg for byen.

DS oppnevnte en kvinneansvarlig som skulle ha dette som oppgave. Det er blitt gjort forsøk på å få i gang utvalg uten at dette har lyktes, på grunn av manglende innsats og prioritering fra DSs side. Sommeren 84 er det på gang arbeid med oppretting av et kvinneutvalg.

Manglende ledelse på dette spørsmålet har ført til at en ikke har lagt vekt på å undersøke og trekke fram kvinnes stilling spesielt i kjølvannet av den økonomiske krise, verken på arbeidsmarkedet eller som resultat av nedskjæringene på helse/sosialsektoren i byen. For dårlig kjennskap til og liten innflytelse på de store kvinnearbeidsplassene i Oslo (bortsett fra enkelte sykehus og deler av skolen) har ført til at Oslo-partiet ikke har kunnet lede og organisere kamp på disse arbeidsplassene, som er svært viktige.

Spørsmålet om 6-timersdagen har vært et av de mest sentrale for kvinnebevegelsen, de store kvinneforbundene i LO og etterhvert for kvinnene i SV og DNA i perioden. Vår linje med krav om full lønnskompensasjon står sterkere enn før, det viste blant annet 8. marsparolen i toget i år, som det ikke sto åpen kamp om slik som i 83. Oslo-partiet deltar i en sentral samordningsgruppe for arbeidet med 6-timersdagen.

8. mars-markeringene fra 83 til 84 viser en markert framgang. I

83 greide en å få enhet og ett tog på et grunnlag der kravet om Sovjet ut av Afghanistan ikke var med. Det ble ført diskusjon om dette på et åpent møte, men avgjørelsen om parolegrunnlaget ble gjort i forhandlinger mellom de 7-8 kvinneorganisasjonene. I år ble en lang rekke fagforbund og andre organisasjoner som organiserer kvinner invitert til diskusjon av det politiske grunnlaget for 8. mars, og avgjørelsene om parolene ble tatt på et åpent møte. En slik åpen, demokratisk diskusjon utenfor det klamme grepet til de tradisjonelle kvinneorganisasjonene har vi sloss for lenge. Også politisk ble det i år et gjennombrudd med vekt på faglig kvinnekamp, kamp mot supermaktene og kjønnsundertrykking, porno, prostitusjon osv.

En alvorlig feil ved arbeidet i begge disse årene er den manglende massemobiliseringen, og at ikke tida rundt 8. mars utnyttet til politisk diskusjon og mobilisering. Det er ingen vits i at vi "vinner" 8. mars hvis vi blir sittende alene med den. Toget i Oslo i år gikk tallmessig tilbake fra året før, samlet omlag 3500 (sammen med vinterferie er manglende mobilisering viktigste årsaker).

Oslo-partiet har vært en viktig drivkraft i kampen mot porno. Ved å reise saken i bystyret bl. a. og få gjennom vedtak om Oslo som pornofri by, har en fått reist en viktig diskusjon og forpliktet de politiske partiene i pornokampen.

8. INNVANDRER – POLITIKK

OS har gjennom hele perioden vært uten noen spesiell ledelse på dette området, noe som har ført til manglende initiativer og liten

framgang. Ikke så merkelig når området i tillegg har vært forsømt i mange år. Denne høsten vil det imidlertid bli satt ned et innvandrerpolitisk utvalg som vil få ansvaret for å koordinere og lede dette arbeidet.

Noe har likevel skjedd:

Det som har vakt størst oppmerksomhet i Oslo-området i perioden er naziprovokasjonene mot innvandringer foran 17. mai. Både i 1983 og 84 førte dette til anti-rasistiske markering i barnetoget, med Sagene skole i spissen, og til anti-rasistisk fest i sentrum. I begge tilfeller har partikamerater blandt lærerne og innafor anti-rasistiske organisasjoner gjort en aktiv innsats.

Lærerorganisasjonene har også det siste året vedtatt krav om forbud av Nasjonalt Folkeparti, om utelukking av personer med nazistiske, fascistiske eller rasistiske synspunkter og engasjement i kamp mot rasismen i skolen. Dette har skjedd etter mange års innsats fra partimedlemmer i disse organisasjonene og er eksempler som andre deler av fagbevegelsen bør ta opp.Grunnlaget for å reise kamp mot rasismen og innvandringsstoppen er nå bedre enn noen sinne.

Kommunevalgkampen i 1983 fikk slått fast at RV aktivt tar opp innvandrernes interesser. To innvandrere ble nominert blant de 6 første på lista. De er nå begge vararepresentanter til bystyret. I valgkampen utga Oslo RV en flerspråklig avis og arrangerte et vellykka møte om vår innvandringspolitikk. Vi viser ellers til avsnittet om 83-valget.

Som vanlig har det også de siste to åra vært anti-rasistisk seksjon i Faglig Solidaritets Oslo-tog, begge gangene med bra deltagelse. Andelen innvandrere økte i 1984.

På 2 arbeidsplasser i Oslo er det bl. a. med aktiv innsats fra partikamerater dannet anti-rasistiske solidaritetsgrupper for nordmenn og innvandrere. I perioden har medlemmer av partiet også deltatt i andre former for anti-rasistisk frontarbeid, bl. a. i organisasjonen Mot Rasisme. Der er det nå også dannet en faglig gruppe.

Det har også vært avholdt et par studiesirkler med innvandrere i perioden, men rekrutteringa er altfor svak. Innvandrere var i rekrutteringskampanja en prioritert gruppe. Men massearbeidet blandt innvandrere i Oslopartiet har i flere år ligget nede. Noen få "spesialister" som jobber med spørsmålet kan ikke kompensere for dette.

9. FORHOLDET TIL UNGDOMSFORBUNDA

DS stilte seg ved årsmøteperiodens begynnelse en meget begrensa målsetting for arbeidet på dette feltet - nemlig - opprette partiledelse av RU og NKS i Oslo. Denne begrensa målsettinga må sees på bakgrunn av den manglende og tilfeldige kontakten som har vært mellom Oslopartiet og ungdomsorganisasjonene de siste åra.

Sjøl om forholdet til ungdomsorganisasjonene heller ikke i denne perioden har vært noen høyt prioritert oppgave har vi:

1. Oppretta formalisert kontakt med begge ungdomsorganisasjonene i Oslo. DS har valgt en ungdomsansvarlig som har ansvaret for denne kontakten. Det er uttrykt glede over partiets initiativ på dette feltet fra RU og NKS sin side, med ønske om fortsatt og styrka kontakt. Dette både med henblikk på samarbeid og koordinering av oppgaver i felles regi, samt politisk veiledning og fostring.

2. Alle ML organisasjonene i Oslo har prioritert rekruttering som en av sine aller viktigste oppgaver i denne perioden. Det har vært samarbeid mellom partiet og ungdomsorganisasjonene på dette feltet. Såvel NKS og RU som partiet oppsummerer sine vervekampanjer som vellykka. Ikke minst som følge av dette samarbeidet med ungdomsorganisasjonene har Oslopartiet økt rekrutteringa av unge folk.

Dette er forhold som er gledelige. Det er en bevegelse i riktig retning vekk fra forgubbinga i partiet.

Et forhold som er påpekt og kritisert fra ungdomsorganisasjonenes side er partiets manglende årvåkenhet på å overholde den stående avtalen om disponering av partikadre som jobber på skoler og universitet. Dette er berettiga kritikk som må følges opp i kommende årsmøteperiode.

10. 1. MAI

Samorgs demonstrasjon i Oslo 1. mai er fortsatt et DNA-arrangement med SV som haleheng.

DNA har vært helt kompromissløse begge åra med å gi konsesjoner på politikken. SV har tidligere år kritisert politikken i Samorg (for seinere å delta etter at det er blitt foretatt noen mindre endringer). I 1984 har enhver kritikk vært utelatt. Appellanten fikk SV som før, og det var det.

Både i -83 og -84 har mindretallet i samorg derfor tatt initiativ til "Faglig solidaritet", der samorgmindretallet også har utgjort hovedkomiteen for arrangementet.

Begge år har FS hatt en annerledes profil enn Samorg, noe som burde kunne rive løs menige SVere og DNAere. F. eks. i det anti-imperialistiske området og pga

krisa i kommunen, så burde det tilsi at folk som er enige i standpunktene våre burde vært hos FS.

De nakne talla viser at FS gikk fram fra 5 600 til 5 700 fra -82 til -83, og tilbake til 5 100 i -84.

Samorg-toget vokste i samme tidsrom og var i 1984 noe større enn Faglig Solidaritet.

Anti-imperialistisk seksjon i FS toget økte i perioden, men økinga var større i Samorgtoget. De andre seksjonene hadde liten endring.

Fagforeningstilslutninga til FS har økt markant fra -82 til -84. Den faglige seksjonen har likevel gått tilbake i oppslutning.

I -83 ble parola "For et sterkt og uavhengig norsk forsvar" med i FSs demonstrasjonsgrunnlag. Om dette vises til avsnittet om freds og forsvarspolitikken.

FS har begge år hatt samarbeid med og oppslutning fra folk i det samiske miljøet i byen.

I motsetning til i 1983 valgte hovedkomiteen i 1984 et AU som var dyktigere til å knytte kontakter utafor fagligfolka. Hovedkomiteen

ba f. eks. seksjonene om å utforme hovedparoler innfor deres felt. Dette skjedde etter at hovedkomiteen i fjor fikk berettiga kritikk for monopolisering. Begge år har det vært kritisert at hovedkomiteen har hatt vansker med å virke som et bindeledd til lokalkomiteene.

Partiavdelingene gjorde en svakere innsats enn året før generelt sett.

Det er verdt å merke seg at det i 1984 var færre lokalkomiteer enn året før.

Faglig seksjonens tilbakegang i år - til tross for DNAs samarbeid med Høyre om å rasjonalisere 1/2 milliard i Oslo Kommune, klarte vi ikke å gjøre noe nevneverdig med. Vi hadde en bra politikk, men klarte ikke å mobilisere på den.

At man kom seint igang kan kanskje bety litt, men mer grunnleggende er det nok at det også i egne rekker er en tendens til å tvile på betydninga av dagen. Politisk defeatisme, vilje til å lage et klassekamptog; et ikke-sosialdemokratisk tog er ikke så sterkt tilstede lenger.

KAPITTEL III

INTERNT ARBEID

1. DISKUSJON OM MEDLEMSKAP

Siste årsmøte gjorde vedtak om at det i alle lag skulle gjennomføres en diskusjon om partimedlemskap der det enkelte medlem skulle ta stilling til fortsatt medlemskap.

Hensikten var å få en slutt på at ganske mange bare var papirmedlemmer.

Diskusjonen ble mange steder knytta til en oppstramming av laget. Møteplikt, gjøre vedtak og sette dem ut i livet, kontigentorden osv. Noen (ikke mange) meldte seg ut eller blei strykt. Det store flertallet sa ja til fortsatt medlemskap. Enkelte passive ville bli aktive igjen.

Dette tiltaket var riktig, men de mer bakenforliggende årsaker til pasivitet i laga (politisk og organisatorisk) er fortsatt tilsetede.

2. INNSKJERPING AV PLIKTEN TIL Å BETALE KONTIGENT

Gjennom hele perioden har det vært et problem at enkelte lag og medlemmer ikke har betalt kontigent.

DS har vært tvingt til å bruke en god del krefter for å få en

slutt på ordningen med "gratispassasjerer".

I april 83 bestemte DSAU at laga bare får medlemsblader i et antall som svarer til det antall medlemmer de betaler kontigent for.

Videre: når partilag trass i purring ikke har betalt kontigent to terminer på rad, vil DS rutinemessig søke SK om at godkjenning av laget trekkes tilbake. Dette ble kjørt ut i DS-info/april.

I FFP/juni hadde DSs formann og kasserer en artikkel hvor dette ble gjentatt samt pålegg til laga om å stryke ikke-betalende medlemmer. Praktisert sånn: medlem som ved forfall av siste termin fortsatt ikke har betalt for foregående termin, skal strykes, så sant vedkommende ikke utrykkelig har fått henstand med å betale.

Situasjonen ble noe bedre, men fortsatt ikke bra.

I FFP/juni 84 hadde Kim, p oppdrag fra DS en artikkel som tok opp problemet med ikke-betalende medlemmer, sommel i innbetalinga c som pekte på at kontigenten utgangspunktet er hver enkelts an svar.

Situasjonen nå (august 84) er bedre. Fakta om dette vil bli bekjentgjort seinere.

3. VERVEKAMPANJA

DS behandla situasjonen i partiet på forsommeren 83 og konkluderte

4. STUDIEVIRK - SOMHETEN

derte med at "den fortsatte nedgangen i medlemstall, tendensen til avproletarisering og den manglende rekruttering blant ungdom er helt sentrale problemer nå. Denne utviklingen vil om den ikke blir snudd true Oslo-partiets eksistens på forholdsvis kort sikt. Å snu denne utviklingen blir etter DSs mening en hovedoppgave i perioden".

DS vedtok en vervekampanje med målsetting å snu medlemsnedgangen. Videre: at

- 1/2 av de vervene skulle være arbeidere.
- 1/4 industriarbeidere.
- vekt på å verve kvinnelige arbeidere.
- folk under 25 år.
- en målsetting for DS om å verve samer og innvandrere.

Målsettinga ble tidlig i kampanja justert ned 25% for Oslo del. Dette hang sammen med partisplittelsen bl. a.

Pr. 1. 5 hadde vi greid 75%. Det er ikke så verst om vi husker på den spesielle situasjonen.

Enda bedre er en del andre tall:

- 54% arbeidere.
- 21% industriarbeidere (av totalen).
- 2/3 kvinner.
- 24% 18-25 år.

Alt dette er bedre enn landsgjennomsnittet.

Å rekruttere samer og innvandrere har vi ikke klart.

Antall sirkler i løpet av kampanja er stort. Kanskje den største i Oslo noensinne. Samtidig er 70% vervene direkte (altså ikke gjennom sirkel). Å starte sirkel viste seg å ta lenger tid enn vi trudde slik at mange så vidt var kommet i gang da kampanja offisielt var over.

Dette viser at vi har et stort potensiale i tillegg til de vi har rekruttert.

DS har i perioden hatt studieansvarlig. Målsettinga var å få i gang Kapitalen-studiene, og opprette et studieutvalg med tanke på en breiere og mer kontinuerlig studievirksomhet for Oslo-partiet.

Alle avd. ble innkalt til studiekonferanser i forbindelse med Kapitalen-studiene, en del avdelinger har også valgt å få DS-støtte til sjølve studiene.

Det har vært god oppslutning i Oslo-partiet til Kapitalen-studiene. De fleste avd. har gjennomført det obligatoriske opplegget. En del avd. har tatt studiene grundig gjennom lengre seminarer, og noen har fortsatt videre utover minimumsopplegget.

Pga. det omfattende arbeidet med Kapitalen-studiene i første del av perioden, og problemene i DS samt kadermangel i avd. i andre del av perioden, har DS ikke makta å opprette et studieutvalg. I planen for 2.halvår-84 er andre fase av det obligatoriske SK-opplegget for Kapitalen-studiene prioritert ned.

5. PROGRAM- DISKUSJONEN

For å få fram de viktigste motsigelsene og forenkle diskusjonen om det nye programforslaget laga DS et debatt-opplegg for laga. Det er vårt inntrykk at det fungerer bra og ble godt mottatt. DS tok i første omgang ikke stilling til det første utkastet til prinsippprogram men tok tiltak for å få fram motsigelsene i DS for laga. Se FFP oktober 83 der tre DS-medlemmer legger fram sitt syn.

Etter at diskusjonen hadde

pågått en tid og det neste forslaget til program lå på bordet hadde DS en ny diskusjon. Her kunne DS konkludere, til tross for en del motsigelser og kritikk at programmet er et bra, Marxistisk forslag. (Se FFP/April 84) Vi har hele tida lagt fram motsigelsene i DS for laga. Denne behandlingsmåten har vært bra og riktig.

6. BEREDSKAPS- ARBEIDET

Det er gjennomført to partidiskusjoner om dette så langt i perioden.

-Behandlinga av nyutgaven av klassifiserings-direktivet våren-83 ble forberedt av DS på formannskonferanser i hele OP. DS laga også en kommentar til direktivet og retningslinjer for behandlinga av det, som innebar ei skjerping av direktivet på flere punkter, og som også førte til at det seinere ble foretatt innskjerpinger i det sentrale direktivet.

-Behandlinga av beredskapsarbeidet høsten-83 ble også forberedt av DS, og det ble laga et eget debattopplegg for gjennomføringa av diskusjonen i Oslo-partiet. På formannskonferansene om dette ble det lagt fram en innledning som ikke var godkjent av DS og heller ikke uttrykte DS' syn på dette arbeidet og som DS seinere har kritisert. Dette forhindra til en viss grad behandling i OP.

-(SOM HELHET: RESULTATENE AV DE TO DISKUSJONENE ER SMÅ. DERFOR ER DET LAGT OPP TIL EI NY BEHANDLING HØSTEN-84).

7. ARBEID MED TRE-DELING AV LAGA I OSLO

Til nå har DS ikke hatt noen særskilte metoder for ledelse av laga. For å bøte på det har vi starta et forsøk på å dele laga i Oslo inn i tre nivåer. Framskredne, mellomliggende og tilbakeliggende. Vi vil finne ut typiske trekk, lære av framskredne erfaringer og prøve å tilpasse ledelsen av Oslo mer i samsvar med virkeligheten i laga. Vi gjorde undersøkelser i laga og fant at det er store nivå-forskjeller. fra noen som får til lite eller ingenting og fram til lag som følger partiplanen, har sin egen plan og leder kamper på sitt område.

Vi kom fram til 5 kriterier å måle laga etter. Det som kjenner-tegner de framskredne laga i Oslo 84 er at de gjør det bra på alle disse områdene. De tilbakeliggende gjør det tilsvarende dårlig på alle områdene og de mellomliggende gir seg da sjøl.

KRITERIER

1.Fast grep om det interne organisa-sjonsarbeidet (kontingent, vedtak, protokoll, oppmøtedisiplin, sikkerhet).

2.Følger opp de interne partioppgavene (studier, politiske diskusjoner).

3.Leder dagskampen på sitt område (utløser og leder folks kamper for sine interesser).

4.markerer partiets politikk utad (jevnlig KK-salg, valgkamp. mobilisering til demonstrasjoner).

5.Bevist sympatisørarbeid (leder sirkler, verver medlemmer).

Vi har ennå ikke behandla materiale på boliglaga (skal gjøre det innen sommern) så det er derfor mulig at bolig deler seg noe annerledes.

Undersøkelsen er ikke grundig nok til å si nøyaktig hvor mange som er framskredne osv.

Antydningssvis er det sånn:

Framskredne: 1/8

Mellomliggende: 5/8

Tilbakeleggende: 3/8

PLANER FRAMOVER

Vi har tenkt å følge opp et typisk framskredent og et typisk tilbakeleggende lag for å trekke mest mulig lærdom ut av dem. Dette vil vi løpende presentere i FFP i en fast spalte. Her inviterer vi

alle medlemmer til å være med å diskutere erfaringer med lagsarbeid og åssen vi kan styrke laga.

Videre vil vi over sommeren sammen med de tilbakeleggende laga, lage ettårs-planer med sikte på å komme ut av tilbakeleggenheta.

Vi vil finne ut hva som er typiske trekk ved mellomliggende lag for å kunne legge partiplanene nærmere dette.

KAPITTEL IV

UTVIKLINGA I OSLO-PARTIET

Foran distriktsmøtet i 1982 framstilte det avtroppende DS de viktigste problemene i Oslo-partiet slik:

"Det økonomiske avviket er etter det DS mener hovedproblemet i Oslo-partiet nå."

"Det økonomiske avviket i Oslo-partiet kan sammenfattes som: teorilaushet, mangel på perspektiver i arbeidet, mangel på agitasjon for sosialismen, mangel på plan og ledelse."

"Partiet mangler en teori og en strategi for sosialismen i Norge. Så lenge det er sånn, vil partiarbeidet ha en tendens til å bli snevert, perspektivlaust og oppstykket. Og så lenge det er sånn, vil mottakeligheten i partiet for sosialdemokratisk, reformistisk og revisjonistisk påvirkning være stor.

Dette blir forsterket ved mangel på plan og ledelse fra DS."

"At høyre-opportunismen er hovedfaren i partiet, betyr nå først og fremst at faren for sosialdemokratisk påvirkning og for at vi sklir over i sosialdemokratiske posisjoner, er den viktigste truselen mot partiets eksistens som kommunistisk part." (DS' beretning til distriktsmøtet 1982).

1. UTVIKLINGA I OSLO-PARTIET I PERIODEN HAR VÆRT TIL DET BEDRE

I forhold til dette utgangspunktet, mener DS det har vært ei utvikling til det bedre i løpet av perioden.

-Programdebatten foran partiets 4. landsmøte har et stykke på vei ført til ei avklaring hva angår teori for sosialismen i Norge. Oppfatninger som ei tid var ganske vanlige i partiet, om at sosialisme ikke er mulig i Norge, eller om at årsaken til kontrarevolusjon i de tidligere sosialistiske landa ligger i partiets rolle, er stort sett forlatt. På den andre sida er det foretatt et nødvendig oppgjør med en del dårlige anti-demokratiske tradisjoner i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Sjøl om ikke alle teoretiske problemer om sosialismen i Norge er løst, så er arbeidet med å løse en del sånne problemer, som har gnagd på partiet de siste åra godt i gang. Dette har åpnet muligheter for større enhet i partiet.

-Partiet har ikke havna på fanget til sosialdemokratiet. Årvåkenheta

mot sosialdemokrati og reformisme innad i partiet har økt. Partiet har blitt bedre til å knytte innsatsen i klassekampen sammen med de revolusjonære målsettingene til partiet. Sjøl om reformistiske og sosialdemokratiske trekk i parti-arbeidet fortsatt fins, er dette ikke noen tendens som er for oppadgående i partiet. Og partiet har i perioden tatt flere initiativer til å øke den politiske innflytelsen sin i byen som revolusjonær opposisjon til sosialdemokratiet: valgkampen-83, i Oslo samorg, i kampen mot krisepolitikken i Oslo kommune.

DS' ledelse er bedra i flere henseender. Om DS' ledelse viser vi til kapittel I.

En gradmåler på at utviklinga har vært til det bedre, er at P. i byen det siste halvåret har verva flere nye medlemmer enn noen gang før på åttitallet.

2. FORUTSETNINGA FOR Å SIKRE DENNE UTVIKLINGA OG FOR AT VI SKAL KUNNE LEGGJE KRISA I OSLO PARTIET BAK OSS, ER AT VI GJØR OPP MED EN DEL HØYRE- OPPORTUNISTISKE TREKK VED OSLO- PARTIETS ARBEID

Økonomisme, i form av teor-ilaushet, mangel på perspektiver i arbeidet, mangel på agitasjon for sosialismen, mangel på plan og ledelse og amatørisme er fortsatt det viktigste problemt til Oslo-partiet. Sjøl om det kan vises til

at det her i noen henseender har vært ei utvikling til det bedre, så kan det også vises til at for mange lag er situasjonen at arbeidet deres er like perspektivlaust, snevert og oppstykkka som før.

Økonomismen fører allment sett til at laga undergraves, at laga ikke spiller noen virkelig ledende rolle i partiet og at laga "bare får de kjedeligste jobbene". mye av oppløsnings-tendensene i Oslo-partiet er knytta til slike forhold.

Tendensen til at partiets klasseinnretting dreies vekk fra arbeiderklassen er ikke snudd.

Den innstillinga til å rette partiet inn på arbeiderklassen som fantes i partiet før, holder på å gå fløyten i Oslo-p. idag. Ideer av typen "farvel til proletariatet" har fått et visst innpass, bl. a. i form av ideer om at kjerneproletariatet holder på å miste sin politiske betydning. DS har ikke fått til noen virkelig motoffensiv mot denne utviklinga.

Sikkerhetsarbeidet har vært i forfall. Denne utviklinga har vi heller ikke klart å snu. Det fins en også en tendens i partiet i retning til å hevde at alt partiet har sagt og gjort for å forberede partiet på krig, har vært bare tull, og til å gi alt sånn arbeid på båten. At sånne ideer oppstår i reaksjon mot dogmatikk og faktiske overdrivelser i det partiet tidligere har sagt og gjort, gjør ikke sånne ideer mer riktige.

Det fins fortsatt påtakelige politiske og organisatoriske oppløsningstendenser i deler av Oslo-partiet. Det fins også en del folk som ikke er villig til å gjøre arbeid for partiet og ikke betaler kontingent. Disse folka må nå ta stilling til partimedlemskapet sitt.

3. SPLITTELSEN I OSLO-PARTIET JANUAR -84

På forsommeren -83 danna det seg en "venstre"opposisjon i Oslo-partiet, av folk som oppfatta seg som i opposisjon til SK og DS fra venstre. Og innafor denne opposisjonen tok ei gruppe form som sikta seg inn på splittelse fra partiet. Dette ga den politiske kampen i Oslo-partiet form av akutt partikamp.

Januar -84 gikk et parogtjue medlemmer av Oslo-partiet samla ut av partiet.

Grappa hadde røtter bl. a. i det forrige DS, der en del folk fra høsten -82 hevda at den moderne revisjonismen utgjorde en stadig økende trussel i Oslo-p., pga unfallenhet i kampen mot høyre fra SK og DS, at utviklinga i partiet etter 3. landsmøte hadde gått i retning høyre. De hevda at partiets strategi er folkekrig og den sentrale oppgava til partiet er å forberede partiet og massene på krig. Videre hevda de at det fantes et sterkt moderne revisjonistisk avvik i forhold til denne oppgava og at dette da var hovedproblemet i Oslo-partiet. Delvis vant de også da flertall for noen av disse standpunktene i DS. Denne linja ble avvist av distriktsmøtet. Samtidig ble en del folk som sto for disse standpunktene valgt inn i det nye DS. Ultra"venstre" var dermed en viktig posisjon i det nye DS med ei blokk fra starten av.

Grappa tok en ny viktig posisjon i Oslo-partiet forsommeren -83, da den tok flertallet i et nyoppretta UDS i Oslo.

Eter at splittelsen var et faktum, gjorde DS et vedtak som ble lagt fram på formannskonferanser i

Oslo-partiet. Her heter det bl. a.:

"1. DP har gjennomgått en splittelse der minst 20 medlemmer har meldt seg ut. Politisk er gruppa utmeldte sammensatt. Det fins forskjeller i politiske standpunkter, og i holdninga til partiet. Det er derfor feil å skjære de som har gått ut over samme kammen.

Flere av de utmeldte har levert en betydelig innsats for partiet. Noen av dem har også vært drivende i debatten om utkastet til nytt prinsipp-program.

2. Splittelsen kunne ikke vært unngått. At enkelte av de som har gått ut kunne vært vinni for å fortsette i partiet endrer ikke dette. Ei anna handtering av programdiskusjonen e.l. hadde heller ikke endra dette. Grunnen til at det er sånn, er at det blant de utmeldte fins folk som alt hadde brutt politisk med partiet og avskrivt partiet som revisjonistisk.

3. De utmeldte er gitt alle muligheter til å slåss for sitt syn i partiet. DS avviser anklagene om kriminalisering av opposisjonen og maktmisbruk i programdebatten.

4. De utmeldte har lagt stor vekt på å framstå som forkjempere for venstreopposisjonen i Oslo-partiet, særlig i programdebatten. Samtidig har de hatt ei politisk linje som skiller dem fra resten av denne opposisjonen. Politisk skiller utbrytergruppa seg ut i tre henseender:

- Blant de utmeldte fins ei gruppe folk som mener at den strategiske perioden partiet jobber i, er en periode der arbeidet for å forberede mulighetene for å slåss en folkekrig er overordna.

Rivaliseringen mellom supermaktene i dagens verden er nødt til å føre til en ny verdenskrig, og dette er det overordna strategiske perspektivet for partiets arbeid idag. Forslaga om 90% hemmelige

medlemmer, om mindre ambisjoner i forhold til faglig - og parlamentarisk arbeid og dagskamp, kritikken av det parlamentariske arbeidet for å innta en for stor plass i partiets arbeid i dag, kritikken av at partiet mottar statsstøtte til drifta av KK og RV, må sees i sammenheng med denne oppfatninga av partiets strategi. Dette standpunktet er et "venstre"standpunkt på den måten at det går inn for å prioritere partiets innsats i klassekampen i Norge ned.

Og det er et høyrestandpunkt på den måten at det trekker partiet vekk fra oppgava å forberede mulighetene til sosialistisk revolusjon i Norge.

- Blant de utmeldte er folk som i lang tid har ment at partiet har utvikla seg i revisjonistisk retning. Blant dem fins folk som ei god stund har ment at partiet er revisjonistisk. Dette skiller utbrytergruppa fra medlemmer av partiet som stiller seg kritisk til en del sider ved partiet, men som likevel mener at det er bra og verdt å slåss for.

- Holdninga blant en del av de utmeldte til programdebatten har vært at de har nektet å fremme motforslag mot utkastet til nytt program.

De har også nektet å delta i programkomiteen. Grunnen er at overordna for mange av dem har ikke vært å slåss for om hvordan partiets nye program skal se ut. Overordna har vært å samle støtte for at partiet er blitt revisjonistisk. Dette går også fram av de fem tidligere DS-medlemmers advarsel til partimedlemmene om å nære noen som helst illusjoner om at "programformuleringer kan redde partiet".

En del av kritikken fra de utmeldte har vært utbredt i partiet og har også vært enighet om i DS. Men særstandpunktene til gruppa

førte logisk til splittelse. Har en den oppfatninga at partiet er blitt revisjonistisk, og det ikke er mulig å snu dette, har det ingen hensikt å fortsette i partiet. Det eneste som har noen hensikt, er å finne et gunstigst mulig tidspunkt å bryte med partiet på. Den framherskende oppfatninga i gruppa var også i utgangspunktet at slaget var tapt, og at det derfor heller ikke hadde noen hensikt å vente med å bryte med partiet til etter landsmøtet. Splittelsen i DS i desember -83 gjorde at gruppa brøyt tidligere enn den hadde planlagt. Men den endrer ikke på at gruppa allerede hadde sikta seg inn på splittelse våren -83.

I motsetning til flertallet av folk som har gått ut av partiet på 80-tallet, har denne gruppa ikke gått ut på vei over i sosialdemokratiet, i passivitet eller til personlig karriere. Holdninga til gruppa er at det trengs et nytt kommunistisk parti i Norge. Karakteren til gruppa er at den er ei partibyggende gruppe.

Sannsynligheta er likevel at den ikke vil konstituere seg som gruppe utad på denne sida av landsmøtet til AKP. Grunnen til dette er at splittelsen i januar ble mindre omfattende enn det en hadde regna med. Det gjør at gruppa fortsatt regner med å ha et visst potensiale innad i AKP og NKS, og at oppretting av en formell organisasjon nå taktisk vil kunne virke i retning av å avskjære gruppa fra deler av dette potensialet.

4. DEN POLITISKE KAMPEN I PERIODEN HAR VÆRT PREGA AV AT DET HAR BLÅST

ULTRA"VENSTRE"- VINDER I OSLO

At en sånn "venstre"tendens har oppstått, har vært konjunktur-bestemt i flere henseender: Etter 3. landsmøte brøyt partikampen sammen. Foran Oslo-årsmøtet i -82 oppfatta en del folk dette som ei bevisst linje "mot å føre kamp mot høyre" fra DSs side. Det fins mye høyre i partiet: økonomisme, reformisme, vakling i forhold til sosialdemokratiet, slapp disiplin og liberalisme. Samtidig har partiet vært inne i en periode der vi faktisk foretar ei overprøving av en del standpunkter som til nå har vært mer eller mindre gjengs oppfatning i partiet. "Venstre"tendensen har sånn sett vært en reaksjon på at "det er mye høyre i partiet", at det på noen områder ikke er ført noen virkelig effektiv kamp mot høyre, og redsel for at partiet skal gå enda mer til høyre.

Denne politiske linja til ultra"venstre"er nær beslektet med økonomismen.

- Økonomismen går inn for å legge hovedvekt på økonomisk kamp. Ultra"venstre" går inn for å legge hovedvekt på å forberede folkekrig. Felles for begge oppfatninger er at de overordner en del av kampen under kapitalismen, en del av taktikken, over partiets strategi; kampen for sosialismen.

- Ultra"venstre" og økonomismen nærer den samme skepsisen til sentral propaganda, parlamentarisk kamp, politiske avsløringer.

- Ideen om at sosialistisk revolusjon i Norge springer ut av folkekrigen fører til de samme feila som den økonomistiske ideen om at sosialistisk revolusjon springer ut av den økonomiske kampen: begge neglisjerer den politiske kampen som føres under kapitalismen for å

forberede mulighetene til sosialistisk revolusjon.

- 1979-80 sto daværende formannen i Oslo DS for ei form for økonomisme der han gikk inn for avvikling av KK som dagsavis, nedbygging av det sentrale partiapparatet og sentrale partioppgaver til fordel for konsentrasjon om dagskamp og lokalt arbeid, kombinert med oppbygging av illegal organisering. Det er lite som skiller mellom dette og det mest ytterliggående ultra"venstres" partimodell, der KK er avvikla, vekt på politisk kamp trappa kraftig ned, der bare et lite fåtall av medlemmene er åpent partimedlemmer, og der det store flertallet deltar i illegale oppbygging, kombinert med arbeid i det skjulte i fagforeninger, borettslag, husmorlag og andre breie organisasjoner.

Ultra"venstre"tendensen i Oslo-partiet i denne perioden har sterke røtter i historia til partiet. Gruppen utmeldte fører høyreutviklinga i partiet så langt tilbake som til 1978. Ifølge dette synet var AKP i 1977 et revolusjonært parti. Fra da av har partiet gradvis utvikla seg til å bli et revisjonistisk parti.

Typisk for ultra"venstre" er at dette ikke først og fremst er ei strømning som har oppstått under innflytelse av politiske strømninger utafor partiet. Den viktigste kilden til ultra"venstre" i partiet idag er "77-partiet", det gamle partiet. Ultra"venstre"tendensen representerer sånn sett det gamle partiet mot det nye partiet.

- I programspørsmål uttrykker den uvilje mot å ta oppgjør med de anti-demokratiske trekk i den internasjonale kommunistiske bevegelsen opp til idag.

- Den uttrykker ei dogmatisk holdning til marxistisk teori som fantes i det gamle partiet.

- Pukkeinga på at alt som står i

militærprogrammet må stå uendra uttrykker mye den samme holdninga.

- I det "gamle" partiet fantes ei slags oppfatning av at klassekampen innad i partiet er den viktigste arenaen for klassekampen i Norge. "De værste motstanderne dine, er motstanderne dine i partiet". Den uforsonlige holdninga til å føre partikamp som følger av ei sånn oppfatning, og som har vært typisk for en del "venstre"folk har også røtter i stilen i det indre partilivet sånn som den var da den var på sitt værste.

- Motstanden mot taktikk, som prinsipiell avvisning av samarbeid med organisasjoner som SV og NTA, eller kravet om avvikling av RV til fordel for reine partilister, har likeens røtter i holdninga til taktikk sånn som den var i partiet rundt 1977.

5. SAMMENFATNING

Partiets plassering i klassekampen i Norge gjør at høyre-opportunisme allment sett representerer den viktigste trusselen mot partiet. Så lenge partiet jobber i klassekampen i Norge, vil det også være utsatt for sterk påvirkning fra sosialdemokratiske, reformistiske, revisjonistiske og andre åpne borgerlige retninger.

Og alle de viktigste problem-

ene i Oslo-partiet, dvs. de problemene som stikker djupest og er verst å rette på, er uttrykk for at det fins viktige høyre-opportunistiske trekk ved partiet.

Situasjonen idag er likevel den at det ikke fins noen sterk åpen høyre-opportunistisk ofensiv i partiet. Tvert om har utviklinga de siste åra vært ei utvikling i retning venstre og i retning større enhet på et venstre-grunnlag i Oslo-partiet.

Kampen mot ultra"venstre"tendensen er fortsatt viktigst. Dette gjelder sjøl om "venstre"strømninga i Oslo-partiet idag er ei langt svakere strømning enn den høyrestrømninga som fantes i 1980. Og det gjelder sjøl om de utmeldte har samla liten støtte i Oslo-partiet, og sjøl om ultra"venstre" i si mest ytterliggående form er lite utbredt i Oslo-partiet etter splittelsen.

Sjøl om det store flertallet av partimedlemmene her i byen har tatt klart politisk avstand fra de utmeldte, så har en del medlemmer støtta de utmeldte i all hovedsak. Kampen om standpunktene til de utmeldte er derfor fortsatt viktig i partiet.

Forutsetninga for framgang nå, er at vi kvitter oss med de høyre-opportunistiske trekkene våre. Dette er også ei forutsetning for et virkelig oppgjør med ultra"venstre" og for at vi skal legge det gamle partiet bak oss.

KAPITTEL V

TAKTISK PLAN

FOR OSLO-PARTIET

DS holdning til økonomismen til Oslo-partiet har vært at noen virkelig løsning på dette problemet ikke er mulig uten en taktisk generalplan for Oslo-partiet. Så lenge en sånn plan mangler, vil arbeidet fortsatt være nødt til å bli oppstykket og perspektivlaust. Vi trenger en langsiktig felles politisk-praktisk plan for Oslo-partiet, som gjør det mulig for underdistriktene og laga å forme sine egne politiske målsettinger innafor ramma av en del sentrale felles målsettinger for hele Oslo-partiet.

Partiet jobber i en strategisk periode der vi jobber for å forberede mulighetene til sosialistisk revolusjon i Norge. Det betyr å samle krefter i og rundt partiet, og å styrke partiets innflytelse og posisjon. Vi trenger en plan som stiller målsettinger for arbeidet i denne perioden. Utgangspunktet for en sånn plan må være en diskusjon om hva slags forutsetninger det er mulig og nødvendig å skape i den nåværende perioden for at en sosialistisk revolusjon skal kunne vinne fram i Norge. Vilke posisjoner må vi vinne? Vilke allianser må vi bygge? Vilke kamper må vi føre? Vi trenger en taktisk plan som gir svar på

denne typen spørsmål.

Vi snakker her om de subjektive forutsetningene, eller de vilkåra det er mulig for oss å jobbe for å skape, ikke de objektive vilkåra som også må til for at en revolusjon skal bli mulig. Og vi snakker om de politiske og taktiske forutsetningene, og ikke om organisatoriske og andre forutsetninger som partiet også må ha langsiktige planer for: medlemstall, skoloring, organisatorisk beredskap på krig mm. Vi snakker altså ikke om en helhetlig strategisk plan for partiet, men om langsiktig plan for taktikken vår, som er overordna de mer kortsiktige planene.

Som utgangspunkt for en første samla diskusjon om dette i partilaga i Oslo, vil vi her legge fram en del standpunkter om målsettingene for en sånn plan.

1. Partiet må ha en sterk posisjon i kjerneproletariatet i byen: industriarbeiderne i jern og metall-, nærings og nytelses-, grafisk og kjemisk industri, og blant bygnings- og transport-arbeiderne.

Tallmessig er denne delen av arbeiderklassen i byen gått kraftig tilbake. bare i løpet av 70-tallet ble den redusert med omkring en

tredjedel, til omkring 35.000, eller omkring 15% av alle yrkesarbeidende. Dette altså før nedlegginga av Nyland og Jøtul. Og det er sikkert at denne utviklinga vil være minst like kraftig i åra som kommer.

Det er hevda at kjerneproletariatet holder på å miste den politiske betydninga si. DS mener at dette er ei strategisk skjebnesvanger feilvurdering, dersom vi slutta å slåss om denne delen av arbeiderklassen. Oslo-partiet er ikke for mye men for lite innretta på kjerneproletariatet. Vi må fortsett satse på ei sterkest mulig innretting og sterkest mulige røtter i kjerneproletariatet, at det må utgjøre et tyngdepunkt i partiorganisasjonen med sterk innflytelse og stor representasjon i DS.

2. Vi må bli kvinnepartiet i byen. Flertallet av alle arbeidere og lavere funksjonærer i Oslo er kvinnfolk. Omkring 70% av kvinnfolka i byen er i arbeid. Andelen kvinner av alle yrkesaktive er økende. Bare i løpet av 70-tallet kom 10.000 flere kvinner ut i arbeidslivet, mens yrkesdeltakelsen til menn gikk ned. Av alle kvinnfolk i arbeid i byen, finner vi omkring 70% innfor sjukepleie og annet pleiearbeid, som i skolen, på kontor, som butikkekspeditører, i post- og telearbeid, i hotell- og restaurant og serveringsarbeid, som butikkdamer og rengjøringsarbeid, som butikkdamer og rengjøringspersonale. Disse gruppene er samla en tredjedel av den yrkesaktive befolkninga i byen.

Vi må bli partiet til store grupper av disse kvinnfolka. Et mannsdominert og -orientert parti sånn som Oslo-partiet er i dag, har ingen tjangs til noe sånt. Trengs

at kvinnfolka får langt sterkere innflytelse i partiet og partiets politikk og at partiet bygger opp et stort antall kvinnelige arbeiderledere. Klarer vi ikke dette, kommer vi helt sikkert til å bli akterutseilt.

3. Vi må bli partiet til innvandrerne og samene i byen. Oslo har den opplagt største konsentrasjonen av innvandrere fra sør-Europa og den 3.verden i Norge. Det bor også omkring 5000 samer i Oslo. Med det er Oslo den kommunen i landet som har den største samiske befolkninga. Det er derfor ei strategisk viktig oppgave å organisere partiet blant de nasjonale minoritetene i byen.

4. Vi må vinne ungdommen. Ungdommen er den gruppa som idag er minst knytta til kapitalismen, som har minst å takke den sosialdemokratiske velferdsstaten for, og som har minst til overs for de nåværende tingas tilstand. Partiet er det eneste partiet som har noe alternativ til kapitalismen i Norge. men til nå har vi i svært liten grad klart å få dette over. Dette må vi snu til at partiet igjen blir oppfatta som alternativet til de nåværende tingas tilstand blant den radikale og opposisjonelle ungdommene.

5. De intellektuelle utgjør et stort og innflytelsesrikt skikt i Oslo. Mye av den prestisjen partiet før nøy i dette skiktet, har de siste åra gått i oppløsning. Partiet er nødt til på nytt å bli et kraftsentrum blant de intellektuelle. dette krever framfor noe hardere innsats i intellektuelt arbeid og samfunnsdebatt fra partiets side.

6. Vi må bygge opp en sterk

opposisjon mot sosialdemokratiet i fagbevegelsen i byen. Uten aktiv støtte fra fagbevegelsen er en sosialistisk revolusjon i Norge dødfødt. Vi må jobbe for å knytte stadig større deler av fagbevegelsen sterkest mulig til partiet, med sikte på at et stort antall fagforeninger ser på partiet som sitt parti.

Å vinne overtaket på sosialdemokratiet i fagforeningene i den nåværende perioden er ikke mulig. Det som er mulig og nødvendig er at partiet leder en stor opposisjon mot sosialdemokratiet i fagbevegelsen og den eneste opposisjonen som betyr noe, og vinne overtaket i en del forbund og i Oslo samorg.

Det krever at partiet har ei faglig politisk linje og en politikk som en god del fagforeninger ser til og oppfatter som sin politikk. Det krever at vi leder et stort antall fagforeninger. DS mener at tendensen i partiet til å søke tilbake i opposisjon sann sett er en strategisk bommert. Dette gjelder også en tendens som har oppstått i kjølvanet på kritikken av økonomismen, til motstand mot å ta verv, og særlig over fagforeningsnivå.

7.Oslo AKP må bli et mellomstort parti i bystyret. I dag er vi det sjuende største partiet i byen. Målsettinga må være å bli ett av de fire, fem største partiene, gitt det nåværende partimønster. Nå er AP og H de store partiene, SV, FRp & KrF de mellomstore, mens RV er blant småpartiene. Partiet med ei atskillig større bystyregruppe enn nå, og som er representert på Oslo-benken i Stortinget. Vi må være villig til å utnytte endringer i

partimønstret taktisk, breiere allianser enn det RV nå er for å få dette til.

8.Vi må jobbe for å legge et sterkest mulig grunnlag for en motstandsfront mot en sovjetisk okupant i tilfelle krig. Systematisk arbeid for å lage frontorganisering, allianser rundt vår freds og forsvarspolitik, mot den kapitulasjonistiske tendensen som idag har stor innflytelse på "venstre-sida" i Norge.

9.Vi må slå SV i innflytelse, i fagbevegelsen, i kvinnebevegelsen, i de intellektuelle mellomlaga, organisatorisk, i valg, i hvert fall østafør elva. Dette krever at vi klarer å utvikle en taktikk for å skille de delene av SV og SVs omland som ikke har noe til overs verken for sosialdemokratiet eller Sovjet, fra de delene som går inn for å knytte SV til sosialdemokratiet og den moderne revisjonismen.

10.Vi må fortsette å øke utbredelsen til "Klassekampen". Dette er ei forutsetning for å gjennomføre en del av de andre målsettingene vi her har nevnt. Vi må også utvikle evnen til å drive virkelig masseagitasjon.

Samtidig må vi satse på andre media som gir mulighet til å nå videre enn det KK kan. Utviklinga går i retning av at morgendagens media vil gå på lufta. Viss vi ike klarer å følge opp denne utviklinga, vil vi tape strategisk terreng i forhold til borgerskapet og sosialdemokratiet. Det første store nye mediaet som er under veis i Oslo, er nærradio. Vi må legge stor vekt på å følge opp og utnytte denne utviklinga.

Tom halvside

JEG MENER:

(EGNE NOTATER)

Tom side

Tom side

FRAM FOR PARTIET (FFP)

Tom side